

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Mindetale

over

**Sophie Margr. Barfoed,
født Hempel,**

d. 5te Decbr. 1843.

(Manuscript for Venner.)

M. C. Hempels Officin.

Vidste vi det ikke forud, dybtsørgende, ærede Forsamling! at der er et Alvor udbredt over Menneskets Liv, som minder om at vende Tanke og Sind bort fra det Nærværende, Forgængelige til det Tilkommende, Evige; da maatte i Sandhed de sidste Tiders tunge og bittere Tilskikkelser vel være i Stand til at lære os dette! Thi Faa ere de iblandt os, som kunne kalde, endog blot de nyssvundne Aar tilbage i Erindring, uden at Hjertet bløder ved Tabet af en elsket, ak! kun alt for tidlig Hedengangen! og neppe har i de sidste Dage Gravklokkens alvorlige Røst ophørt at lyde, førend den atter samler os omkring Støvet af Een af vore Kjære; neppe ere Sørgesangenes dybtgribende Toner forstummede, inden de paany minde om Skilsmisse og fylde de endnu blødende Hjerter med Veemod, Kummer og bitter Smerte!

Veemod! Kummer! bitter Smerte! O! disse ellers saa stærke og megetsigende Udtryk for hvad der rører sig i Menneskets Indre, hvor svage ere de dog ikke til at betegne, hvad der bevæger os i denne sorrigfulde Time? hvor lidet formaae de at antyde, hvad der ryster os ved Synet af denne Baare, paa hvilken en trofast Hustru, en øm Moder, en kjærlig Datter, en elsket Søster, en mangeaarig prøvet, inderlig afholdt Veninde hensmulrer? paa hvilken

et Liv i christelig Tro, i christelig Kjærlighed, i christeligt Haab ligger afsluttet og skal modtage vort Farvel, ak! vort sidste Farvel?!

Det blev min lykkelige Lod, baade som Familieven og som Christi Tjener, at staae den Afdøde nærmere og skue dette Liv nøiere; og ofte har jeg saaledes hørt hendes Tanker og Forestillinger om Menneskelivets Gaader, Forviklinger og endelige Bestemmelse; ofte har jeg seet hende grebet og inderlig bevæget af den dybe Guds Viisdom, af den rige Guds Kjærlighed, som aabenbarer sig i det Heles som i det Enkeltes Styrelse; men, hvad enten dette skete i venlige Samtaler under det hyggelige Tag, hvor hun nu ei mere skal boe, eller i hellig Andagt inden dette Tempels Mure, som nu hvælte sig, ak! kun over hendes Aske: viste det sig klart, at den stærke Aand, hvormed Skaberen havde udrustet hende, var kommen til en bestemt og rigtig Anskuelse af Livet som det, der skal være indviet Gud i Christo og søge sit Alt i Ham, og, at hvad hun havde skuet, havde ogsaa gennemtrængt, luttret og befrugtet hendes hele Væsen; saaes det tydeligen, at hun, under Guds Bistand, havde kæmpet sig frem, ei til nogen dunkel og usikker, men til en bevidst og fast christelig Tro; erkjendtes det med Glæde, at der var Sandhed i hendes Tale, naar hun med elskværdig Frimodighed yttrede: Jeg veed paa Hvem jeg troer, og Verdens Tvivl og Vaklen formaaer lige saa lidt som Menneskelivets Gaader at rokke min Overbeviisning! —

Fra den sande christelige Tro kunne vi imidlertid ikke tænke os den christelige Kjærlighed borte, der levende omfatter alt Godt, Ædelt og Stort, og har sin høieste Gjenstand i Gud og Frelseren; der, stærk, bærer enhver Byrde; der, villig, bringer ethvert Offer, som den ene Hellige og Algode, som Pligt og Samvittighed maatte fordre. Denne

Kjærlighed fandtes derfor ogsaa forbunden med hendes Tro, og dersom det er fra Menneskets udvortes Liv at vi tør slutte os til dets indvortes, o! hvor reen og skøn, hvor rig og stærk maa da ikke den christelige Kjærlighed have været i det Bryst, som her har ophørt at aande?! Ja formaaede jeg blot at skildre, hvor lykkelig, hvor glad hun var, naar hun i vore jevnligte Sammenkomster hørte om Dydens Seier over Egennytte, om det Godes Fremgang paa Jorden, og Guds Stemme i hendes Indre vidnede, at ogsaa hun havde havt sin Lod og Deel deri; formaaede jeg at vise, hvorledes hendes ellers blege Kind blussede, hendes Øie blev klarere, hendes Tale livfuldere, naar Haardhed og Ufølsomhed vilde gjøre sig gjældende, og hun da optraadte som Retfærdighedens, Billighedens, som den christelige Kjærligheds Talsmand; kunde jeg tælle de mange bittere Taarer, som Armod og Taknemmelighed, som Ven-skab og Hengivenhed fjern og nær græde i Løndom ved Tanken om, at deres ædle Velgjører, deres kjærlige, tro-faste Veninde føres til Gravens kolde Favn i denne Stund; kunde jeg fremstillé den ømme og inderlige, den fornuftige og betænksomme Omhu, hvormed hun omfattede de mange — o! at jeg skal tilføie: nu saa forladte Smaa, lige fra den Ældste indtil den Yngste, som endnu smiler ved sit ukjendte Tab — en Omhu, der, langt fra al moderlig For-fængelighed, havde stillet sig det som sit høieste Maal, som sit inderligste Ønske, at arbeide til deres Sjæles Udvikling, deres Hjerters Forædling, paa det at de, hvilke hun kaldte sine Børn, ogsaa maatte vorde Guds Børn; kunde jeg give endog blot en svag Skildring af den navnløse Smerte, som hendes Bortgang bereder Mand og Fader, ja hvert Lem af den Familie, hun tilhørte og inderligen elskede; ja kunde jeg overhovedet tilfulde afsløre og paavise de mange ømme Baand, ved hvilke hendes rene, skjønne og følende Hjerte

knyttede alle dem fast til sig, som kjendte hende og kom i Berørelse med hende: — da, mine sørgende Venner, skulde det vel skjønnes og sandes, at hun havde forstaaet, hvad det vil sige, at Troen skal aabenbare sig virksom i Kjærlighed, og at hver den, som elsker Gud, skal og elske sin Broder, paa det at det Troens Samfund, hvortil vi høre, ogsaa maa blive et Kjærlighedens Samfund, i hvilket vi Alle eendrægtigen føres over til Gud, Alkjærlighedens som Alfuldkommenhedens evige Væld! Men, dersom det nu tillige blev os bekjendt, at hertil bidrog hun sin rige Deel under et skrøbeligt Legemes mangfoldige Besværligheder, under nedslaaende, bitre Paamindelser om Død og Grav, om snarlig Skilsmisse fra alle dem, ved hvilke hun hang med sit hele, rige Hjerte, uden at klage, uden at krympe sig ved nogen Byrde, uden at standse med nogen Opoffrelse, o! da maa vi vel lige saa meget beundre hendes Sjælstyrke, som vidne ved hendes Kiste, at hun med en fast christelig Tro forenede en opoffrende, stærk, en sand christelig Kjærlighed! —

Det er min Trøst, det er mit Haab, at Gud læger ethvert Saar! skrev hun i en sorrigfuld Time til en nu grædende Veninde, kort før hun lagde sig hen paa det Leie, hvorfra hun ikke mere skulde reise sig. Det var Anelsernes forunderlige Røst, blandet med Hjertets stille Kummer — ikke over egen Skjæbne — den saae hun rolig og fattet imøde — men over de Elskede, hvilke hun snart skulde lade tilbage i usigelig Sorg! Men hvo erkjender ikke tillige i disse Ord det trøsterige Haab, som, fordi det er grundfæstet i Troen paa et viist og kjærligt Forsyn, midt i sin Sorg overlader hengiven og tillidsfuld Skjæbnerne i dette Forsyns mildnende og lægende Haand? Hvo erkjender i dem ikke det ved Christo seierrige Haab som, stærkere end al Skilsmisse, end Død og Grav, fæste

Blikket urokkelig og frimodig paa den Himmel, hvorfra Kaldet udgaaer til et bedre Hjem, hvorfra Frelseren beder alle dem, som sørge og ville forsage: „Eders Hjerter forfærdes ikke! Troer paa Gud og troer paa mig! i min Faders Huus ere mange Boliger! og var det ikke saa, da havde jeg sagt Eder det; men nu gaaer jeg bort at berede Eder Sted, og, naar jeg faaer beredt Eder Sted, vil jeg tage Eder til mig, at hvor jeg er, der skulle ogsaa I være!“ ja! Hvo erkjender ikke i hendes Ord det salige Haab, som, bygget paa saadanne Forjættelser, skjænker det troende og kjærlige Hjerte Fred i Sorgens som i Dødens Stund?! Dette Haab var hendes bedste Eie; det ledsagede hende overalt og under alle Livets Tilskikkelser og Omvexlinger; det stod som en venlig Engel ved hendes sidste Leie; det lukkede hendes Øie i Fred og førte hendes frigjorte Aand tilbage til Gud! —

Men det samme seirrige, salige Haab, som fulgte og trøstede hende paa Livets Vei, det være ogsaa vor Trøst i denne bittere Time; thi vel maae vi staae nedbøiede ved Tanken om, at hun herefter ikke skal være iblandt os; vel maae vore Taarer rinde, fordi hendes skjønne Aand har forladt os, fordi hendes kjærlige Hjerte har ophørt at slaae, og ofte og bitterligen vil hun blive savnet, naar de mange Smaa, hun gav Livet, forgjæves begjære hendes Hjælp og Veiledning, paakalde hendes uforglemmelige Navn; naar Familien forgjæves søger hende i de huuslige Krædse, hvilke hun oplevede og lykkeligjorde; naar Vennen ei mere finder hendes betænksomme Raad, hendes kjærlige Omgang, og den Trængende frugtesløs leder efter hendes velgjørende Haand! — men, dersom det er i christelig Tro, Kjærlighed og Haab at Menneskets Liv skal føres og fuldendes hernede, for at finde det evige Livs Krone hisset, da har hun jo tilvisse fundet denne; og, dersom der, efter Christi For-

jættelser, er et Gjensyn ud over Gravene, da vide vi jo, at vi atter skulle mødes med hende, for ikke mere at skilles. —

Ved dette visse Haab, o! Gud! ville vi holde fast i den dybe Sorg, i den bittere Smerte, hvormed Du atter har fyldt vore Hjerter! I dette styrke Du den kummerfulde Ægtefælle, hvem Du har frataget hans Livs bedste, kjæreste Gave! vær med ham, o! Fader! naar han herefter, paa Dit Bud, skal vandre over de Hedengangnes Ager og ved de aabne Grave røgte den sørgelige Gjærning, Du betroede ham; naar han i Nattens stille Timer skal sysle med Døden og dens mørke Billeder og ofte mindes sit smertelige Tab, — at ei hans bedrøvede Sjæl maa da forsage, men ihukomme Frelserens Ord: „Troer paa Gud og troer paa mig!“ — I dette styrke Du den alderstegne Fader, hvis kjære Datter vi nu skulle bringe Jorden til Eie! fra spædeste Aar havde han pleiet hende med Omhyggelighed, havde han elsket hende med Inderlighed, og hun var bleven hans Livs Glæde, hans Alderdoms Trøst og Opmuntring; derfor er saa bitter hans Sorg, derfor er saa inderlig vor Bøn om, at Du vil give ham Styrke til med Fortrøstning at sige sig selv: „i Guds Huus ere mange Boliger“, der vil jeg atter finde mit elskede Barn! — Ja! i dette Haab om, at hun har modtaget Livets Krone, og skal gjenfindes i de bedre, salige Egne, styrke Du de Mange, som begræde hendes Bortgang, at de, trøstede og længselsfulde, maae skue op fra Jordens Sorg til Din Himmel og mindes Digterens Trøst:

Evige Liv! — o! herlige Ord!

Yndigste Blomst paa sorgfulde Jord!

Glindsende Sol, som aldrig skal blegne!

Klippefast Himmel, som aldrig skal segne!

Amen!

